

dim. rachici

Duminica infrunzită

Cade roua pe duminica mea infrunzită.
Tu tot mai vopșești păsările
Care de zbor nu se-achită ?
Tot mai cimentezi destinele
Centimetru cu centimetru
Scoțind la vînzare doi munți
Dintr-o pălărie de fetru ?
E o știință exactă cu veacul secționat
De-a curmezisul secundei din care-ai plecat.
Îți privești sufletul pe-o lamelă
De microscop.
Prin duminica mea
Treci cu-o turmă de reni
În galop.

Sinteza curcubeului

Doamnă, mi-am propus să vă măsoz ironia,
Speranța să v-o trag la sapiograf
(Dacă pierdeti originalul speranței
Sau dacă aceasta, cu timpul,
Se umple de praf ?)
Si-o să vă pretuiască
După cantitatea de ironie
Și după nădejdea ridicată
La cub ; nu vedeti dragostea noastră
Cît de mult întirzie ?
Curcubeu prins de cer
C-un șurub l'm...

Undeva sus

Undeva sus murim în doi -
Fluturi pe-o frunză de trifoi,
Ne contemplăm după tăceri.
Renastem azi, trăind în ieri.
Te rogi de plante și le-nveți
Neprihănite dinmine.
Oare e bine, bine-o oare,
Să mori, cînd nu știi cum se moare ?

cristian simionescu

Delfinul

ca o filă roasă de falangele enorșilor
așa am fost. M-au călcat labe de lupi,
de gheparzi. Precum dalele lui Vermeer
am tăcut, și vorba mea gîndită doar
o auzi delfinul de la mii de leghe !
Pe cînd corpul îmi era una cu pămîntul,
ochii mei citeau în singele stivei
descifrînd limba celebriilor morți
care nu ating decît o parte din moarte.
Și moartea lor e desfătarea vieții noastre.
Mulți s-au înecat în mine. Strigătul lor
mi-a ajuns pe buze : s-a postat pe buze și
Persistă.

Marele Prudent

Fie-ți milă de acele vietuțoare
trecînd pe sub laba și bocancul tău,

teatru

Marea tipologie a scriitorului Eugen Barbu se regăsește în piesa, cu viață lungă la Național, preluată, sub bagheta aceleiași regii, de spiritul întreprinzător al directorului Teatrului Giulești.

Spectacolul „Să nu-ți faci prăvălie cu scară” urmărește o transpunere directă, realistă a datelor textului, aut prin modalitatea scenică a Sandei Manu, cit și prin scenografia lui Mihai Tofan, cuminte în reconstituirea cadrului de epocă.

Dacă realizatorii acestui spectacol ar fi cunoscut mai profund proza barbiană, si-ar fi dat seama de importanța detaliilor alcătuitoare de atmosferă, de obsedantă privire de laser a scriitorului, în traversarea sufletelor devastate ale personajelor sale.

Pe fondul plimbărilor zilnice, la cîmîțir, ale Elenei Domnișor, se petrec toate dramele acestui piesă. Moartea este la ea acasă, pentru că este moarte în suflute. Nu întâmplător, Eugen Barbu introduce personajul-simbol și cheie (peste care se trece cu toată indiferența) intervenind, ca un laitmotiv funest, în paralel cu descompunerea psihologică a personajelor.

În acest context sumbra, Silvia este idealul de puritate, năframa albă a indoliențelor din punct de vedere moral ; Alexandru, fiind idealul de liber-

Floare a iernii

Nu-mi plîngeți didactic
Pe obiceiuri bătrîne
Deshidratate ca morcovii ;
Prin întrebările mele
Singerează tot chaosul !
Și tu floare a iernii
Cuvîntă doar mie -
O să mergi la-nîlnirea
Cu singuru-mi dușman ?

Sigiliul

Mai adevărate decît speranțele
Sînt nopțile mele ; au trupuri
Răcoroase de femei -
Impiedicate să umble cu visul
Prin stele ; doi munți ratați
Dețin sigiliul
Anilor mei ; e-o împuțoare
Trecută prin malaxor ; gînd conjugat
Cu teroarea din silogisme ; îmi cumpari
Amintirea aceasta fără de nici un nor ?
Se-aplică sigiliul
Pe interioare seisme.

O zi prea exactă

Bem cafea cu teama-n partea stîngă ;
Bem cîmpia cu muntele
Carnivor ; o zi prea exactă
Vine pe umerii noștri să plîngă ; am și
Deconectat-o
De la viitor ; pluviometrică
Și - vai - noroioasă,
Precum iubirea din disperare -
Argumentîndu-și prezenta
În casă, prin tot ce ne-ațînge,
Cu tot ce ne doare.

fie-ți milă,
ele nu știu că vrește să le calci
în clipele duntăriei tale inconsolate. Privește
curios neștiința și mărginirea lor
(Să n-o numești misterie a mărginirii !).
Fă să nu prindă de veste că pozi
să le strîvești
cu atîta ușurință.

Să-ți fie milă de ale mării manevre

Doar la lăsarea nopții mă îndrept spre plaja
bulenică. O citeșc prin lichidale-i pagini
răsfoite
cu un chin fără rest hîstionic, amar prin
insistența-l
de trup fără creier. Marea caută să mă îngă
să mă care în seama-n, lîmă de lop
să adormă.
Demență mișcare a morii, zbatere fără bîndă,
informală moșnărie de apă, numărîndu-și
valul cu val -
temeinic, spune fizicului matematician
Pascal,
nelameinic, răspunde creștinul Pascal.
În noaptea, organele mării cu disperare
bescor : sporiu
ce covăie spații. Mi-e milă de această mare
moartă
chinîndu-se să învie. Să-ți fie milă de ale
mării manevre !
Tu, mare lacrimă, nu vei cunoaște a ochiului
carne împrejmuitoare.
Simulînd rînduri, eu fără conștiință
spre căutarea
unei coji. Slugă a hănelui endemic
vîndu-și arhicteul.
Consolază-te cu inecții nenamărați !

Să rozi pojghița brizei

Atî de tînor
incit au pozi cîntări miresele finului.
Atî de aspru
și nici mîcor nu poți vorbi de-o silă
cu brizele mării.
Atî de aspru și neinstare să scobești pîntecul
unei ghepard. Atî de tandru și inap
să mingii
plămîinii cerbului. Atî de ros de talpa
iadului
și nici mîcor nu poți să rozi pojghița brizei
lipită de coastele tatălui tău
S-au dat atîtea labirinte corpului
tău si nu le poți atînge. Dormite să le vezi,
darmite să ai curajul să spui : chestiile astea
îmi aparțin*

andra căpităneanu

PIATĂ CU FLUTURI

acel, după colțul din capătul străzii,
arau Galerile de Artă. Grăbești pasul
a gîndul că s-ar putea ca după colțul
acesta să găsești altceva, un magazin
de pălării, de pidă, sau o patiserie... Treci
printr-o localnică scrutîndu-le fata, mersul ;
între toți trecătorii aceștia ar putea fi un cu-
noscut, cineva care să te recunoască și să te
întrebe... Vechiul oraș, cu același aer provin-
cial, cu lipovenii băboși care vin simbiți și
duminica în oraș după provizi, restul săptămî-
nii stînd sihaști în bălți, plutînd printre trestii
în locurile vechi, putrede, scriind din toate în-
cheieturile ; chiar vitrinele magazinelor sînt
aceleiași, rochia de seară cu paleta pare să fie
aceleiași de acum doisprezece ani.
„Totul este increment, timpul nu s-a mișcat
aici, undeva zace iubirea mea adolescentină,
crisalidă. Poate după colțul acela unde erau
Galeriile de Artă, printre amulete de lut ars,
printre materiale vopsite „plastic”, printre
peisaje și natur moarte, într-un colț, anonim,
prăfuită, iubirea mea neimplinită”.
Ai stat acolo teapănă, intimidată de lumea
pestrită dar omogenă, toți străinii aceia privind
cu ochi critici acurarele tale încă umede, pei-
sajele monocrome, delta și dealurile orașului,
peste toate planînd singurătatea ta. A intrat
distrat, împingînd usa de sticlă, cu mina
înmînușată dar tu ai gîndit că ai fi fericită să
ai un iubit care poartă toamnă mînuși și fular
de mătase. Treci printre oameșii orașului ano-
nimă, insignifiantă. Nimeni nu recunoaște în
femea zgrăbită, cu mersul și sursul împreg-
nat de nostalgia unei iubiri pierdute, purtînd
sub borșul pălăriei coardecărie celor doisore-
zece ani de însumat, pe fînăra pesăgăstă care
a făcut vivă în orașul lor cu expoziția de
artă monocromă ; „Piată cu fluturi” - me-
taforă desăvîșită” au scris atunci revistele.
„După colțul acela, ce falăză urîșind ude-
mărar, trebuie să fie Galerile de Artă. A intrat
desert, împingînd usa de sticlă, cu mina
înmînușată și a cumpărat ceva de la Fondul Plastic,
o brătară poate, și eu am gîndit stupid că as
fi fericită să am un iubit care poartă toamnă
mînuși și fular de mătase. Pe partea realității
a străzii trecu un bărbat care îmi seamănă dar
nu ești el. Poate nici nu mai începe în acest
oraș”.
Fără identitate, cu gulerul pardusului ridicat,
înaintea spre colțul din spate lăsat. „Nu știu ce
ai simțit dumnea-voastră cînd ați creat „Piată
cu fluturi” dar mie, personal, îmi dă o stare de

beatitudine, ceva asemănător cu îndrăgostirea
din adolescență. Dar asta conlează mai puțin.
As dori să cumpăr tabloul”. Era lîngă umărul
tău, cu fața osoasă, arămie, și privirea viscoasă,
grea reflecta peisajul verde din spatele tău.
Era lîngă tine, roștea cuvintele calin, ademeni-
tor, cu o voce profundă, și ai gîndit din nou că
tebuie să fie o fericire să ai un iubit ca el.
„Aștepta răspunsul meu cu umerii ușor
curbați asupra mea, înclinat, pînă aproape de
fata mea și mă privea cu ochii adînci, scobiti,
în prăpastia lor reflectîndu-se peisajul verde
din spatele nostru. Mi-a tremurat vocea pentru
că rostisem în gînd „nostru”, îl legasem de
existența mea, de prezența mea fizică”. „Nu
este o expoziție cu vizare”. Apoi, alertată de
gîndul că va pleca, va împinge usa de sticlă
cu blestematele acelea de mînuși pe mîini, că
va ieși în stradă pierzîndu-se, dizolvîndu-se în
orașul străin, în toamna rugine de pe malul
fluvialului, ai adăugat : „Dacă vă place, vi-l
dăruiesc cînd voi închide expoziția !”.
„Doar citiva pași, încă puțin și voi ajunge.
După colț erau Galerile de Artă, locul unde
m-am logodit cu fluturile. Spațiul vast, închis
cu pereti de sticlă, unde am stat incrementat
printre tablourile mele privind trecătorii, viața
de dincolo de mine, de dincolo de tăcere, sala
cu grosie roșie pe care au răsănat pașii lui
departîndu-se, rupîndu-se de lîngă mine, lîngă
eu și în stradă, în viața orașului străin, înbor-
dabil și străin mie, lumina peisajului verde și
„Piată cu fluturi”. Chircîndu-mă, condensînd
într-o mînușă în sufletul gol, am scîncit în mine,
învinșă : „Piată cu fluturi înseamnă îndrăgosti-
rea adolescentină, iubirea niciodată împlinită,
efemerul planînd în spațiul realității, al mate-
riei concentrate, pietrificate !”.
Ajuns afară, în afara spațiului tău de culori,
de acurarele încă umede, si-a ridicat gulerul,
vîntul i-a fluturat pe umeri fularul de mătase
albă, ca două aripi de fluturi și mîiniile în-
mînușate au prins aripile, le-au frînt, le-au
înșirînt între reverele pardusului. Piată cu dale
de gresie a rămas pustie, imprimată de nostal-
gia zborului de fluturi albi.
Ai ajuns. Dacă întorci capul, în dreapta, vei
vedea dacă acolo mai sînt Galerile de Artă.
Sovăi o clipă, doar o clipă, apoi pășești mai
departe, spre falăza umerită de boata fluvialului
și privesti nenăscătoare trecătorii grăbiți, necu-
noscuți, care în fiecare seară asistă inconștient
moartea fluturilor sorții să trăiască o singură
zi, cit o îndrăgostire.

aurel m. buricea

Adio, dragă tinerețe...

Rămăs bun, fericire, rămăs bun
de mine mări și oceanu voi străbate
tare greu din amintiri să m-adun
și să mă descojesc de singurătate

cum oul de corb lustruit de ger
sufletul mă răcoște de-acum stînger
în amiaza mare valuri de ninsoare
troienesc peste poeme munții de sare

e mai bine oșă eu pe planetă opusă
tu troienind în vise de trădării răpusă
cu cit ne-ndepărăm timpul mai mult
cu atît dragostea învîș s-a ascult

drumuri de pribegie drumuri fără speranță
amîndoi măsurați de moarte cu altă balanță
tu coborînd mereu spre un apus de soare
eu urcînd mereu spre-un răsărit de mare...

prin dunga de lumină aud cum curge timpul
și mă respinge viața și mă strigă olimpul...

Scrisoare de rouă

am primit scrisoare de la tine, străine,
încerc să citeșc cuvintele tale de rouă
mă orbește tăcerea o uit mult prea aproape
ca să-nțeleg încerc să lor cifra nouă

ai scris cu stele sau cu plumb topit
de-mi cade pe suflet cerul ca o cortină
și trec prin lume trist și obosit
de parcă aș duce-n spate o grădina

prin gratiile primăverii nu aud nici o veste
doar lilieci singurătății dorm agățati de cer
și noaptea ascult mereu aceeași poveste
despre solia unei scrisori cu litere de ger...

adriana sitaru

Toamna

Teș covoare din pendule
Subțiate la mijloc
Mierea roză de centaur
În salcimi iar își dă fac.

Toamna unghiilor plînge
Încetată în Oțelii
Tremurînd precum o cruce
Într-o spaimă de vedenie.

Mii de struguri dilatați
Cu pupilele sanguine
Se răsring pe catedrale
Ca un strigăt din vechime

Pleacă păsările triste
În orgii de prune bete
Ciugulînd la despărțire
Febre dulci de crude fete

Si se dat ca păpădie
În minții de galben sud
Ca tabloa-w care fugă
Carnea trupului zădă.

Vine, despărțirea, vine
Ca un strigăt din lagună
Ca o locmîă pierdută
Între pleoape de cadină

Si atunci cu pașii clipei
Din pendule subțiate
Voi călca pe trei covoare
De mistere dezgropate.

Zeul din podgorii

Vino dragul meu încă o dată
Să dansăm în strachine de lut
Florile de basm să ne colinde
Arheologii de cîntec mut.

O tîrăncă mestecă virtos
În ceaupul primului înel -
Auriu ca podul dimineții
Peste care trece un inger chel

Vom minca din mămăliga caldă
Ca dintr-o tăcere de demult,
Șapte lacrimi vom lăsa să curgă
Să se piguiaușcă în cuvînt

Vom bea vin de izmă nenunțată
Din fîntina ultimului an,
Vom ora cu pleoapele iubire
Haților de cai din Bărăgan

Vom fi fericiti din nou, iubite,
Căci dansăm în strachine de lut
Zeul din podgorii și din vise
Ne va da ințitul lui sîrut.

toma grigorie

Pastel montan

Arhitect al naturii opa
și muntele pietrar iscusit
Stebii de timp pe
socrurile văilor
Împietrite miore
stincile
prigonite în iarbă
Sîntele tăceri cu aripi
de vulturi
p'onează peste
văduhul acestei zile
Martor ocular
îmi oierd graiul
învîrtînd
limba brazilor

Aproapele vostru

Nu vă place să fiu tapetat
cu umbre. Nu vă plac nici prea cristalin
E musai să vă intru în grație

imi zic dar îmi iese totul invers
Să vă ignoraz ori fi e cale
door ideală. În fapt
ar fi posibil numai dacă m-aș
preface-n piatră pe fundul oceanului
Oameni sînt cu totul al vostru aproapele
Numai fată de mine sînt atît
de străin atît de străin

Pentru o zi de poezie

Zi de poezie zi de viață
moartea la zid așteptîndu-și moartea
Aș da o zi pentru o sută de ani
de mi-ar sta în putere
Îmi dau viața pentru o zi de poezie
nu vreau să știu ce va fi
N-o să trăiți niciodată sentimentul
care mă naste cu primul cuvînt
Sînt cel mai bogat om din lume
cînd pot plăti prețul
cu mi se cere
pentru o zi de poezie

muzică

m

Inovația ca (re)interpretare

În cadrul Săptămîinii culturale a R.F. Germania în Republica Socialistă România, la Muzeul de artă, un concert cu pagini ale unor autori ai secolului XX, din generații diferite (unele pagini interpretate exact de Ansamblul-oaspete „Modern”, altele, separat, de instrumentiști români) demonstrează că inovația muzicală pare a se ancora aici într-un teritoriu nu atît al re-demontării (și re-montării) codului cit, mai degrabă, fie într-unul al repunerii în discuție a fundamen-telor convenției muzicale înseși, fie într-o zonă a re-organizării materialului muzical astfel încît audiența să imore-sioneze diferent. Cele două orientări subliniate se învecinează îndeaproape prezentînd, ca element definitoriu, nevoia raportării la modele muzicale ce-lebre, solid instituite în istoria cultu-rii, re-dimensionate aici cam în felul în care, fată de un discurs banal („gra-ful zero al scriiturii”), metatextul se plasează specific și semnificativ tot-odată : bineînțeles, e vorba aici de o „artisticitate de gradul doi”, ca să spu-nem astfel, pentru că, de oîlăd, desure- lănder-ul schubertian, tratat în felul descris mai sus de Detlev Müller-Sie-mens în Variatiuni pe un lănder de Schubert (unele momente din pi-esă fiind printre cele mai interesante din program), e greu de spus că ar re-

prezentat un text muzical banal, oar-care, absolut netru. În primul rînd, e imbucurător faptul că organizatori s-au gîndit să promoveze paginile unor autori tîneri, desi regretăm faptul că nu s-au cîntat la București pagini ale unor autori de talie mondială - mă gîndesc în primul rînd la marelle alchimist al muzicii contemporane ; Karlheinz Stockhausen -, „compensati-merită însă subliniată pozitiv pentru că, iată, desi nu putem vorbi de reu-site în sensul evidentierii unor căutări artistice încheiate, tendințele enunțate se întrevăd limpede în întreaga lor di-mensiune de interes. Revenind la pri-ma piesă, distingem încercarea de a disloca semnificatia muzicii schuber-tiene prin tratarea consecventă și in-sistentă a unor trăsături caracteristice la nivelul sintaxei. Sporadicimona-rea unor formule melodice duce, para-doxal, la o relativizare a eiului lor inițial care este fie „travestit” (în pri-mele variațiuni) într-o riguroasă tesă-tură contrapunctică prin exploatarea viguroasă a pregnanțelor temei, fie „înerosat” (în final) prin insistența as-upra unor cadențări care, desprînde de context și excesiv prelunșite, își instaurează propria identitate. Doăz lucrări spectaculoase sînt Czarret pentru flaut, clarinet, corn enlat, clarinet bas (primă audție absolută) de Mi-

chael Obst și „Kebur” pentru flaut și pian de Dieter Mack. Spectaculoase sînt, în prima piesă, suprapunerile „Jucate” de pianuri și sincronizările ultrabazante intereseînd țesătura sono-ră, la fel cum, în coalăta lucrare, tra-tările instrumentale, într-o bună tradi-ție impresionistă căreia îi putem să-l anexăm și pe Olivier Messiaen, tot la o spectaculozitate de alt ordin însă (cea a jocurilor și nuanțelor obținute cu aceleasi mijloace) trimi îndreptățiți. Cinci lucrări din „Papiersterne” pentru mezzosoprana și pian ne versuri de Sarah Kirsch de Wolfgang von Schweinitz demonstrează o bună asi-milare a stilului școlii expresioniste în linia chiar a unor lucrări de început de Schönberg sau Berg în timp ce Oete-lul de Isang Yun poate fi așezat în gruna pieselor care își propun clar să comenteze un text muzical inițial. Spre deosebire însă de prima piesă a Spe-gramului, comentariul privește aici un text muzical careare, mai exact, o sumă de „gesturi sonore” putînd atîc-tului orice lucrare, cu valente estetice deosebite sau nule ; comentariul devine astfel relativ simplu pentru că si punctul de plecare este simplisimil. „Domnul tonaris al nopții”, muzică de cameră pentru soprană și ansamblu ne un text de Klopstock de Manfred Tro-jahn se asemănă cu piesa precedentă ; deosebirile ca nivel de complexi-tate sînt însă mari (și ele atraz după sine un plus de interes) în sensul că nu înțîlim un simplu comentariu ci o dezvoltare a unor concepșite. Cu alte cuvînte, e vorba de o înlocuire a unei construcții cu o altă construcție, desi cea ce se pune în loc a fost inițial conceput ca (interesantă) neastie.

Viorela Crețu

nicolae cristache

Pleacărea

Pe Tudora, vorbele lui tăic-său mai mult o întârtașaseră. Sentimentul datoriei ca o iedera. Isi găsi obliktii noi chiar în casă. Se trezea acum cea dintâi, traversa curtea sore buclărie cu picioarele goale în botosele de pișă și o scurta vechi aruncată pe umeri, aprindea focul, încălzea apă, de care o turna în două sticle, revenea în camera comună și cu afectuosa grija așeza recipientele încălzite la picioarele surorilor, ca să se trezească vesele și bune. Zglimboacă de Vasilica nu mai dormea; înfășa butelcuta cu apă caldă și o strîngea la piept ca pe o păpușă. Pe soră-mare, Petrica, firea suctă în Tudora, atențiile ei extravagante o stînchereau, neșădind o reacție de măsură virstei ei. Tudora se apuca apoi de soba din camera lor. Isi pusese în gînd sa care cenusa noaptea, sau nu le deranjeze pe celelalte cu zgomotul și praful de neînălțurat. Dar focul se stînea trezindu-i în soba lor și ea adormea.

Cînd totă casa era în picioare, la bucătărie masa era pregătită, sobele dăduiau și Tudora, cu simțul datoriei împlinite, învăța. Suferea puțin în primele zile cînd urmîrind reacția familiei nu dăscoprise în gesturile și în chipurile lor nici una din bucuriile la care se așteptase. Îi privea înfulecînd în ochii obșoșii. Cu timp, întrebînd mereu cît este ceasul, vedea cum din ordinea stabilită și îngrijită de ea se alegea treptat praful și îi dăduseră lacrimile de durere. Fusesse incredințată că prin gestul ei rezoluția în casa lor atmosfera de altădată pe care adică o lăuda Petrica și de care auzise povestindu-se nu numai în familia lor, dar și mai peșin Vasilica, se trezeau suferinzi de ziua care trecuse și preocupati de alta care va să înceapă și ea se sînchiseau citiși de puțin de starea nouă de curățenie și ordine pe care o gîndise ea. Dacă ar fi avut firea Vasilică, ar fi cîntat și ar fi dansat numai să-i vadă zîmbind, dispărîndu-le de pe frunte încurcarea și din ochi obșoșia. Cu timp începu să amine efluvii ei pentru timpul cînd va avea propria ei familie. Din păcate, Ghită nu fusese nici el înzestrat cu o fire veselă, dar pe el, stia ea, îl putea schimba. Mai ales cînd vor veni și copii. Fete și băieți, mulți, mulți, mulți...

Tudora nu se gîndea la dragoste. Iubirea era de nasul Vasilică. Datorie și răspundere! Abnegație și devotament! Fata închidea seninul vînt între acești patru pereți inepușabili. Pe Ghită îl adoptase ca pe un copil orfan și de oare nu se putea ținea odată, ce-i fusesse în familie, îl iubea, desigur. Dar nu cu ofișele și scîmbiabilele Vasilică. Ghită trebuia educat, acroșit; în general urma să crezeze în jurul lui o atmosferă propice renașterii. Isi închipuia următoarea scenă: Ghită înconjurat de copii, ridicîndu-i pe rînd cu brațele lui vînoase, trupul lui staturat destinzîndu-se, ochii lui negri și frumosi rîzînd sub fruntea înaltă și eret și pe ea acunșă discret undeva în umbră, vîrbind de la distanță la bucuria și armonia generală.

la pagina 4-5:
Tablouri de Sorin Groseanu-Piscu

Nuța înțelegerea greșit ostidra fiicei ei pentru învățură cînd o punea pe seama ambitiilor ei de a deveni savanta familiei. Tudora citea fiindcă nu voia să fie ca Vasilica. Sora ei mai mică, n-avea sentimentul datoriei și era, ce să mai discute, o flustigată. Pentru ea tot ce zhoară se mînășcă și dacă n-ar fi fost ea, Tudora, de mult aiungea o cocotă. Părinții nu stiau cum intr-o seară, la începutul anului școlar, o urmărise pe Vasilica tremurînd de friz și motofolindu-i hainele de seară, ascunzîndu-se prin bușoale, neșădîndu-și din ochi, în timpu ce soră-sa se ținea de mîna cu un băiat.

Ghita risese cu gura pînă la urchi și ea îl privea cutremurată de zîndul că pînă și el găsește firească purtarea Vasilică. Vroise să-l încredințeze pe Ghita că poate avea încredere absolută în maturitatea gîndirii și a conștientilor ei de viață și Ghita risese ca un prost.

Ghita îi mai răspunse cu muzicalitatea ciudată a defectului de vorbire: Ba de ce să nu dai și la facultate? Facultate și o bună vreme și femeia stie să se feresească de mediul rău! Și dacă nu e lăsată singură cea Ana! E cea și cîm ar merge la biserică. Dacă te ducl și faci pe studentă, sigur cea mediul te-nhață și adio, dar dacă te ducl cea la biserică, cîm mergeau mamele noastre, facultatea aiută!

Ghita avea un fond bun și și se potoleau în multe gînduri despre oamenii și menirea lor. Petrica năzuse să ajungă la facultate și se făcuse frizerită. Acum nu-i stă rîndul decît la școala de coafeze. Ea citise că nivelul aspiratiei, dacă nu e susținut de cunoaștere, duce la alienarea individului. Îi privea pe Ghita să vadă dacă el înțelegese ce-i explicase ea și Ghita zîmbea. Da? cîm se făcuse. Nu e mai bine să-și propună lucruri pe care le poate face? Pentru Tudora planurile de viitor pe care familia le așeza pe umeri ei o colesseau cu cum

și înțelegerea greșit ostidra fiicei ei pentru învățură cînd o punea pe seama ambitiilor ei de a deveni savanta familiei. Tudora citea fiindcă nu voia să fie ca Vasilica. Sora ei mai mică, n-avea sentimentul datoriei și era, ce să mai discute, o flustigată. Pentru ea tot ce zhoară se mînășcă și dacă n-ar fi fost ea, Tudora, de mult aiungea o cocotă. Părinții nu stiau cum intr-o seară, la începutul anului școlar, o urmărise pe Vasilica tremurînd de friz și motofolindu-i hainele de seară, ascunzîndu-se prin bușoale, neșădîndu-și din ochi, în timpu ce soră-sa se ținea de mîna cu un băiat.

Ghita risese cu gura pînă la urchi și ea îl privea cutremurată de zîndul că pînă și el găsește firească purtarea Vasilică. Vroise să-l încredințeze pe Ghita că poate avea încredere absolută în maturitatea gîndirii și a conștientilor ei de viață și Ghita risese ca un prost.

Ghita îi mai răspunse cu muzicalitatea ciudată a defectului de vorbire: Ba de ce să nu dai și la facultate? Facultate și o bună vreme și femeia stie să se feresească de mediul rău! Și dacă nu e lăsată singură cea Ana! E cea și cîm ar merge la biserică. Dacă te ducl și faci pe studentă, sigur cea mediul te-nhață și adio, dar dacă te ducl cea la biserică, cîm mergeau mamele noastre, facultatea aiută!

Ghita avea un fond bun și și se potoleau în multe gînduri despre oamenii și menirea lor. Petrica năzuse să ajungă la facultate și se făcuse frizerită. Acum nu-i stă rîndul decît la școala de coafeze. Ea citise că nivelul aspiratiei, dacă nu e susținut de cunoaștere, duce la alienarea individului. Îi privea pe Ghita să vadă dacă el înțelegese ce-i explicase ea și Ghita zîmbea. Da? cîm se făcuse. Nu e mai bine să-și propună lucruri pe care le poate face? Pentru Tudora planurile de viitor pe care familia le așeza pe umeri ei o colesseau cu cum

Sentimentul răspunderii față de Ghita se topea cu încetul fiind înlocuit de unul la fel de nou și de atrăgător: sentimentul că este să înșiși cocotă. Dar nu vroia să renunțe nici la senzițiile binefăcătoare de membră anonimă a Armatei Salvării. Îi vedea acum pe Ghita amenințat de orimele înzestrate, luptînd cu răufăcătorii, înjunghiat și mutilat, dar nu orea rău, ștergînd la o parte a trupului neompedionat pentru sănătatea și integritatea sa corporală și pe ea alerșînd într-un surîs, întrebînd în stînga și-n dreapta ce se întîmplase: De, mamă, îl răspundea o bătrînă scufișcă ca bătrîna Izereșil din Gorki, de, mamă, dacă omni-i singur dau navală și țîlharii. Ea tocmai venise de la studii, primise un telefon noaptea le cămîn, altertase toate fetele, fluseră chetă și o întrebaseră pînă aici cu o mîstă mică. Ghita abia mai sufia, pronunța numele ei, am venit, am venit, dragul meu, nu te mai las singur!... Dumneata ești Tudora! zicea unul, cît a

și înțelegerea greșit ostidra fiicei ei pentru învățură cînd o punea pe seama ambitiilor ei de a deveni savanta familiei. Tudora citea fiindcă nu voia să fie ca Vasilica. Sora ei mai mică, n-avea sentimentul datoriei și era, ce să mai discute, o flustigată. Pentru ea tot ce zhoară se mînășcă și dacă n-ar fi fost ea, Tudora, de mult aiungea o cocotă. Părinții nu stiau cum intr-o seară, la începutul anului școlar, o urmărise pe Vasilica tremurînd de friz și motofolindu-i hainele de seară, ascunzîndu-se prin bușoale, neșădîndu-și din ochi, în timpu ce soră-sa se ținea de mîna cu un băiat.

Ghita risese cu gura pînă la urchi și ea îl privea cutremurată de zîndul că pînă și el găsește firească purtarea Vasilică. Vroise să-l încredințeze pe Ghita că poate avea încredere absolută în maturitatea gîndirii și a conștientilor ei de viață și Ghita risese ca un prost.

Ghita îi mai răspunse cu muzicalitatea ciudată a defectului de vorbire: Ba de ce să nu dai și la facultate? Facultate și o bună vreme și femeia stie să se feresească de mediul rău! Și dacă nu e lăsată singură cea Ana! E cea și cîm ar merge la biserică. Dacă te ducl și faci pe studentă, sigur cea mediul te-nhață și adio, dar dacă te ducl cea la biserică, cîm mergeau mamele noastre, facultatea aiută!

Ghita avea un fond bun și și se potoleau în multe gînduri despre oamenii și menirea lor. Petrica năzuse să ajungă la facultate și se făcuse frizerită. Acum nu-i stă rîndul decît la școala de coafeze. Ea citise că nivelul aspiratiei, dacă nu e susținut de cunoaștere, duce la alienarea individului. Îi privea pe Ghita să vadă dacă el înțelegese ce-i explicase ea și Ghita zîmbea. Da? cîm se făcuse. Nu e mai bine să-și propună lucruri pe care le poate face? Pentru Tudora planurile de viitor pe care familia le așeza pe umeri ei o colesseau cu cum

plastică

Afirmări și consacrară

Este anevoie de spus ceva despre sticlăria Irinei Azsalos-Georgescu; ceva în stare să egăleze delicatețea formelor, evanescența și finețea și a culorilor și chiar încintarea pe care o provoacă ochiului această adunare de obiecte fragile desicne parcă dintr-un domestic sediment arheologic. Pentru că sticlăriea și recipientii Irinei Azsalos evocă atmosfera spiritelor latine istorice sticla, material ce a străbătut mai greu prilejuna devoratoare a secolelor, îl prelujește Irinei Azsalos delicul modurilor artizanale a celestasi forme. Un arhetip consacrat de memoria muzeelor și care a dat măsură perfecțiunii în simplitate — o blect de utilitate privată și plesă cu alese calități decorative, totodată. Așa cum aveau să se nască în evoluția civilizărilor atîtea valori ce au populat universul domestic al omului și care au jalonat epoci întregi creatoare, definindu-le personalitatea, dîndu-le chiar un conținut inconfundabil. Artista contemporană nu destramă acest echilibru statornic între armonia formei și destinația ei practică. Privito-

a susține un asemenea dialog. Pictura ce o practică, în ciuda eterogenității stilistice, a tentațiilor tehnice și de limbaj pe care le suportă încă (o criză firească de aglutinare a modalităților de exprimare) tutulează această primă secvență a creației artistului, ilustrează tensiunea, franchețea și adesea cordialitatea dialogului dintre creator și cimpul cercetării sale artistice. Acesta mi se și par a fi dealfet, în acest moment al strădănilor sale creatoare, principalele calități cu care Sorin Groseanu își asumă seducătoarea aventură a culorilor pe o pînă. Semnele unei evoluții convingătoare se arată încă din această expoziție. O bună înțelegere a modalității, un sigur simț al formei, ca și al culorilor, fac din cele două serii de naturi statice prezentate în expoziție unul dintre punctele de referință ale creației artistului. După cum, în peisaj, ori de cite ori nu-și cenzurează și o întrebare pînă aici cu o mîstă mică, reusește sint cel mai adesea remarcabile. Ochiul său delușește în spațiu cu ușurință acele elemente în stare să personalizeze un cadru — detaliile arhitecturale, jocurile de unghii și de aceea li sînt recomandabile o mai mare re concentrare stilistică. O întrebare mai hotărîtă a limbajului printr-o descaltrare atentă și, de ce nu?, polemică a lecției marii picturi.

Corneliu Antim

suferit bietul om, numai de dumneata vorbea toată ziua, sărmanului i-a fost dat să moară pentru dreptate și fără fata iubită lingă el.

☆
Tu plîngi? se mira Vasilica. Foarte mișto! Inveti la chimie și pînă! Asta da pastune! Să mor cu dăcl tu nu ești nebună! Ia arată-mi și mie la ce lecție ești?... Mamă, țipa. Tudora învătă la chimie și plînge!...
Dacă spui la cineva, te sugrum! o ameninta ea. Nu mai vād bine în ultimul timp și citesc pînă-mi dau lacrimile. Dacă spui la cineva, te sugrum!
Ba, da! făcea Vasilica. Nu mai vezi! Tu nu mai vezi decit așa, din cînd în cînd... Las' că știa eu de ce plîngi!
O nerusinată Vasilica, desigur!
Tinea partea stînga a soșelii, cum o învătase Ghita. Eventualele mașini îi veneau din față, nu din spate, larma reizbucnise după o perioadă de timp, cînd nimeni nu se mai aștepta, nînesse toată noaptea, dar soarele de aprilie avea altă forță decît cel de februarie sau martie și în citeva ore numai o transformase într-o moară maronie: apă, cenușă, mizgă, sare. Ghita, aflăso, ea, fusese trîmsă la intersecția cu șoseaua națională, unde avusese loc un accident. Nu era frig, înainta deschisă la nasturi din față. Vîntul încă răce îi umfla șulerul desfăcut și-i răcoarea obrazii înroșii de efort și aer. Și scosese bențua de elevă și părul îi flutura pe umeri despletit. Se-nchipuia privită din dosul ferestrelor întunecate și părerile oamenilor erau numai de admirație. Se hotărîse: îi va spunea lui Ghita că înainte de a vorbi despre ce va face după încheierea școlii trebuie să hotărască ce se întîmplă cu el, doi. Trebuie să înteezică el și ea și-a asumat o răspundere față de el și ea, una, nu poate lăsa lucrurile în voia soartei!

Ghita o trimise acasă. Nu era un accident obișnuit, era în curtea ei și va simțea mult. Ea se prefăcuse numai ca pleacă și-i aștepta pe sosea, după o cotitură, îmbărbătută și de faptul ca avînd pisării îmbubai de apă se sacrifică pentru o hotărîre nestimulată.
☆
Doamne! se mira Ghita cînd o văzu. Tare neobișnuit este... Ești o fetiță neicuminte de tot și o să te bat. N-o bătu, dar intră în casă la un vecin și-l rugă să-i primească pînă se usucă încălțările fetei. Ghita o descălță de pisării, îi așeză picioarele goale pe un scăunel lîngă sobă și-i puse ciorapii la uscat. Gazda înteru focul și aibă putere, și lesi în orăclă să-și continue treburile. Tudora simțorea nasul și ridea. Era mirînd de fapta ei și glumea pe seama gazdei care se închinase vîzînd-o ca un sloi. Cum să nu se-nchine, orice om normal se-nchină cînd vede așa ceva! Forța inconștientă a mimetizării îl imboldea pe Ghita să se închine și el. Dacă nu revenea în comună și pleca la oraș, cum ar fi să-l înțelegă? Ce ar fi să-și făcut? Ar fi stat acolo pînă pînă pînă dimineată?

Sigur! se răsfătă Tudora care scăpase numai cu citeva ore de înghet. Isi dădea seama că vorbele pe care le tucise aibă vreme în gînd nu le mai putea roși fiindcă și se păreau am neșădite și pentru că nu se aștepta să vină. Cum stăteau așa amîndoi la gura sobei, într-o casă străină, părău doi iubiti.
Nici n-o întrebare: s-a-stimulat ceva? Ce era să soară? Dacă s-ar fi petrecut ceva grav iar fi spus de la început. Înțelegese el mai mult, dar dădea de a o întrebă o avea oricum.
Tinea! morșă! ea și tăcerea ei simțea înădu o rază prin tot corpul, tropînd și călînd o ascunzătoare.

Tăcură mult timp, afară se întuneca și din cînd în cînd trebuia să între gazda. Ghita nu îndrăznea să aprindă lumina. Nu îndrăznea nici să răsuflă. Priveau amîndoi înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi ușoară a zăboșea chizăi fetei și Ghita se întrebă dacă nu cumva acum după ce se înșășea și se înășășea. Tudora nu-i dădea nici o răstăse și se expusese compromiștor pentru o fată de liceu. Era femeie în toată firea, cum stătea cu picioarele alungite lîngă sobă și ținea întora spre ferestre. Înăscare înșăși, simțorea oamenilor din curțile vîntului și mai nedăra, reflexele, hîmblor din seamuri în bălănele de pe drum, nevoia care cobora pe persanțele dealurilor din jur mizănd totul la soartă. În curte se auzea zăboșea de apoi a stărilor mîinate la culcare și se amolul lăstău în atmosferă pe cîmă care stăbălea înăscare dinău. O simbi

POSTA REDACȚIEI de Ion Gheorghe

CAMELIA PRICOP: Ruga: „Spun / pleacă tu trup al meu / de al doilea / nu-mi mai mulțimea drumurile / lasă-mă / am obosit / în prag mi se tinge noaptea / La capătul lumii e liniște poate / Intrebare: „Mă-nțreb / dacă tu existi cu nevădat / dacă / cumva / ești una din umbrele acelea colorate / care-mi colindă gândurile / Și / miinle mele / nu te-aș atins niciodată. Final: „Doamnele, Domnol / s-a făcut tirziu / ... crononele papagalii din colivie / Opreți lăcănții mașinilor de scris. Dar de unde murmurul acesta / Nu mai încap nici o înțoiță / au început să vorbească pereteii. Mai și mă /

BELINDA: Recepție, astfel: „Da, mi-ar fi plăcut să fiu altfel decât sint / Numai în bălta vântului mă recunosc / ... / continui să exist în călea luminii / și evadez ignorând salata de cartofi / împănată cu măștile Orientului. / Atunci când nisipul s-a devalorizat / nu mai cred clesprida / trei minute fierbe oul / cuvinte îmbracă aceleași schelete / și nimic nou / în ciuda cade”. Basorelie: „Sinteți acasă? / — Da, toată viața / — Nu plecați nicăieri? / — Nu, nu-avem unde / prietenii sint obosiți / părinții cresc nepoți / străzile sint pline / cu cei care se duc / sau se întorc / ... / ne mulțumim să primim viața din balcon / cind, în parcare, duminică / e liniște / soarele se pregătește de plecare / numai copiii ne deranjează / din băutul cafelei”. Dați-vă la iveală, pe toamnă.

DIAMANT: „Auzi fanfarele lumii? / Materia eternă se cutremură / arpile-n singerate / arzind de-aia dor ocult / ce-o fi dorind atât de mult / În strania-diversitate / de mă-nfioară și străbate / cu enigmaticul-tumul? / De-aș fi catadictic s-ascul / părerile interesante / jurându-mi dragoste de frate / m-as fi pierdut de mine / de mult / din dragostea de libertate / și stelele îmi dau dreptate / cind ar în taină și le-ascult”. Așa flăcărează toată la catrinică. Domnule Diamant, nici un Diamant!

ELA LIU: „Mi se prăsiseră tristețile în sandale / Mă doănaare / cutare parte din soaaraa-rea / striga / sinca mea / pină întră neghiobose / într-o gură de peste / atunci soarele tinăr / pătrunde / ... / razele-îi în umăr / și-mi atinsă părul lung / picioarele goale / și-mi aruncă trisețele devalte”. Cam atât ar fi, iar de nebuni cu haz, nevoie și nebune.

VASILE CRISTIAN: Bateți la mașină, necum! / **LUCIA NICULESCU:** Cu deosebă stimă, nu prea curind și chiar deloc. / **OCTAVIAN DIMOFTE:** Acest Cioplind, fără di-mofturi: „Serbare de griu / În gura holdel miroase a pine / Bunicul cioplește pe prispă zimbind / Ginduri de aur cultiv în pământ / Cind ochiul de cer le păzește”.

PANTELIMON GEORGETA: Destin: „Nu acesta este drumul spre fetele / Vezi alerga ca un nebul / și vei ajunge să paști oi negre / pe cimpii nisipoase. Așa-și / „Candidă e iarna / pină în măduva oaselor”.

MIRAD RĂTES: Nu fii sădic, bateți zece la mașină, că vă bate altfel Dumnezeu. / **ION DALBAN:** Acest Horia, ar fi: „Căpiva pumni de țărină / un bici și țipătul Muntelui / atit e durezza. // ... / de butucii din sobă, sint legate / poveștile / liniștea-îi spațiu dintre două dureri / dintre două limbi de foc / izbutnice de Tebea / ori Vidra / ori Alba / alb ninge-n Ardeal uncori / cu sărbătorile neamului”. Mai trimiteți.

ADRIAN STĂNESCU: „În jur / nisipul odhnește soarele / și vintul așteaptă coborâ / din spre neliniștite zări / nori se adună, împovăring / o furtună / privește corăbierul”. Tu, vreme / crudă / Tu, Vreme / Acum mă stringi / stinca la gîtul vîntului / gonit de nisip / Șarpele dintre trestii / nu aude cum răstorni / țărina venită mult / sub pleoapa drumului”.

PETRE MURE STĂNOILOU: Aceste două rinduri / Uită cite puțin / din ce ti-a stat împotriva”.

BARBU COSTIN: Refuzul întirziat: „Penele de ce colțul tău / sint săbii flexibile / bătute de vîntul primăverii / prin rările mele / Sint un cer plumburiu / ce închide drumul / spre rările de cristal”. Aventura / la gind: „Iar hainele tale groase / vor amunțea / gheturile // ... / voi umări cum trec anotimpurile / după hainele tale / meru aceeași ființă umple casa / ca un idol așezat pe sociu / izbit zilnic de mine / cum trec după tebruri / și clătîningu-se ca un canot / de cutremure și rămas în piciora / cind în jur plină cu ziduri și chbar sub raza usii stă cerul albastru”. Gănită: „Încet se vor aprinde luminile / ... / cercarceafurile sint albatrite / de ecranul televizorului / Bicicletele stau în rastel / cu zăpada suită pe sea / ... / Aș dormi, aș citi așa alternativ / ca un metronom / care își imobile țija de metal / cind în toamnă / cind în iarnă / în luna / în temperatura / oamenii au plecat pe sosele de gheață / Am rămas singur cu neonul / și caloriferule ce se răcesc / troznind / ... / Portarul cetății dormitează / pe furca albă a telefonului / ... / Un zărc s-a desfacut pe jos / primind ștampila unui bocanc. / Ies pe poarta cetății / să mă bărbă / portarul / și mă așez în suvoitul de noaptea ninsă. / Farul bicicletei / a picurat o lacrimă arzindă”. Mai trimiteți.

DAVID ALEXANDRU: Ziceți în bilet: „Apariți prin diverse publicații a unor poezii / cu același nume: Mihai Constantin m-a deter-

minat să adopt pseudonimul literar: David Alexandru n-am auzit, nici de vreunul David. Însă Mihai Constantin pe toate paginile literaturii, ca aceste versuri din plic: „Dă-mi. Nu-ți voi lua decit atât / trupul-ți încrînguit de stele / fosile în pragul tău, alte rădăcini / străpune, murmurătoare și ele”. Aveți grijă de trupul-ți, ca de minte nu bai.

MARIN IFRIM: Din propunerile pentru Cenușul Dacia Fenicks, aceste fragmente: **Vara baroc:** „Streșina casei se sprijină / pe mine. Albinele își revarsă / zumzetul într-un azur adinc / Soarele se înalță / pe cer / ienesă un pisot sătul / lingă un gară minuscul. Despre ancoră: „Prin trupul cimpiei / simt marea cum umblă / ca un vierme în măr / oxidind lanțul greu / al toamnei / căutîndu-mi corăbierile. Ora cinci: „In rezervoare de / automobil noaptea / A turnat pe furis / plînsed de copil / blîndă dimineață / ești bacul / de trecut întinerul / de trecut veacul”. Optimism de poet: „Curind plopii își vor zornii / frunzele lucioase / printre barele de aluminiu / ale antenelor / ... / blocului / curind viața de vie / stringe / în brațele ei expansive / și balconul meu de sticlă albastră / curind lină blocul asta / va răsarî alt bloc / despletindu-mi de pe dină / imăginea urașei cimpiei / cind galbenă cind neagră cind verde curind lumea mă / va primi / ca pe-o bilă ieșită din urnă / cistigătoare în curind”. Intre blocuri: „Diminețile pătînd greu / în apartamentele ca o cheie / în broască străină / peste autoturisme / îmbrăcate în huss / plutesc vagabonzi cîinii / ... / p-am fost niciodată desasupra / orasului / bănuiesc: acolo e cald / ca la gura oalei cu supă / și pofta se topește în trup”. Am evitat cacofoniile. Tărânu: „Derutat enorm așezat / de o flamă de tramvai / toată noaptea a visat / alergînd în noaptea cald”. Invățați să țiați, și la toamnă, la Dacia Fenicks, ne-om vedea întregi, de la Buză-țiu mai încoa.

VICTOR SITARU: Bateți la mașină să vă coste, să vă domolțiți. / **I.G. TIRGU MURES:** Această strofă: „Celebre libelule vindute-n țig / De-un negustor subțire / cind dau lubrile în plig / și se anunță fetele”. Și-acet în oraș: „Te așezau de soare / două magnolii vesele / parcul era plin de elevi / care făceau cerc / în jurul oasului / ... / Apoi se risipeau / ca niște secunde muzicale”. Cum credeți.

VASILE TOPOR: Trimiteți-vă numele adevărat / să putem publica la Antologie... șapte poezii ale dv. / **MIRCEA LAZĂRESCU:** Doar atit: „Am lepte la gură / cu coajă de tel / într-un sac / ... / aer de iarbă / crescută sub piatră / Și-am urcat / după un petec / de cer. / Am tot urcat / pină ce acoul / A venit / cu voce de om”. Dar cită teudă și-aproape că cămăra-n balcon / **DASCĂLU CRISTINA EMANUELA:** Din Doar Mîncî Prînt: „Trebuie să mergi cu picioroale goale / Să simți inima ierbi și sărutul pămîntului”. Încercați descultă.

RIZEA JIPA: Aceste rîndulete: „Mirosi a crîvat, vîntule! / Bolnăvicios ca o fecioară / Și nestatornic lute tare / Lasă-mă-n pace, este vară”.

IOAN GANGA

Se gaură mare am avut în mine!
Doamne, ce gaură necăgră la margini
cu flori uscate;
Pină tirziu săpară-n gura felcelor
pină tirziu săpară-verde și începură la
albastru,

copiii lor în cenușa taților lor
în miinle noastre cu miinle lor
Fără habar, însă tu mă nășteai fără!
Și fără măsură și fără dorinți,
și apele treceau peste mine
pe trepte de pămînt,
în sus.

Strigăt tăcuților

Dacă apele curg în adincuri,
copacii urcă spre soare
Dacă miinle mele mingie flori
ele nu sint

flămînde de moarte
Trăiți și muriți mă pietruiesc lumină
sub cer zidarii...
Cei frumoși sint rai și cei urîți frumoși
Atunci ce mai vor săpătorile din mine?
Eu sint nelinerminat și căutat
trăit și murit!...

Cintec mindru

Florie urcă-n mireasma înalte
Inimile asculte-n pietre
Albastru, ca un zeu, muncitorul
în fiecare seară — casa
și-o acoperă cu palmecle.
Mană neagră și coaptă, coaptă.
Pămînt împărat...
Cei ce-a luptat
pămînt împărat.

Cintec pentru șchioapa

Căzuse, tinăr, într-o groapă
și-și rupse un picior.
Trăgea pămînt după ea cu piciorul
jeapăn.

În gură avea clopote cu limba spartă
Degetele ei uscate
Cutremurul netelei
cu apă spre gură,
Anii ei moi și grei
Lăbărul ei negru de duminică
cu care dormea pe pămîntul gol
pină se sefuldă-n el.
Stătea pe o piatră de riu în drum
cu primăvara și vara
Pină cind copacii ajungeau toamna
Neagra ei nătrămă de moarte
pusă pentru prima și ultima oră.
Nătrama ei de sărbătoare păstrată-n
costiunul uns cu gaz.
Plecată, plecată,
Casa ei goală, plină de cuie
Casa ei goală din lemne umede
ca un steag înălțat din ape

Strigăt de pe turn

Uream un turn înalt fără ferestre
Unul după altul pe cai ulii
Aveți grijă, le strigam eu din urmă.
Aveți grijă, căci calea e alunecoasă,
sfîtoasă și îngustă!
Aerul tot e plin de vulturi
Cei care nu mai pot urca să-ngeuncheze
sub formă de movile,
pentru joaca copillor
Cei care nu mai pot nici asta,
să privească-n sus,
Le strigam eu din urmă.

Condamnat la moarte prin singurătate

Dragostea nu poate locui într-o
inimă de piatră, trup de fată —
— am zis, și săgeți de miere mi se
topeau în ochi.
Judecătorii mint, judecătorii mint...
Cei care nu mai pot nici asta,
să privească-n sus,
Le strigam eu din urmă.

Strigăt de pămînt

Casa noastră-îi plină de nașteri...
Zumzăie-n ea muște și plouă roșu
Iar pereteii ei crese și de ze și se fac flori
și apoi copaci.
Casa noastră-îi plină de întineric albastru
Ce de nunți de planete se petrec în ea
— la mese cenșii,
ce de lume presată-n trupurile noastre
cărâtă prin ochi cu miinle albastre,
ce bucurie plină de stele,
ce lumină...

Strigăt de victorie

Veniră iarăși tăietorii de verde
cu unelte mari să sape-n noi,
În tălpi ne găuriră ca sumbre turnuri
să-nnalțe prăbușirea-n adincimi.

Permanența principiului Yin (V)

Urmare din pag. 1

beletristic, precum strigătul, bocetul, descințelul, ci ca procedeu stilistic în cadrul descințelului, vrăilor și desfaceilor, atribuindu-i un punct în structura acestora, punctul F, după Rugaminte, Poruncă directă, Poruncă indirectă cu amenințări și îngrozire, Poruncă indirectă și indicare (locului de ducere). Avem totuși motive să credem că și aici de marea, cu lezarea de vine autonomă, lucrind pe cont propriu, existind nu numai în cadrul descințelului dar și ca specie care stă pe propriile picioare. Cercetătorii s-au ocupat predilect de funcția blestemului, ca procedeu stilistic sau, în unele cazuri, de blestemele fiind de magia profesională, ignorind poate rolul de mentalitate care face ca deosebita antinomică a injurărilor să fie blestemul, blestemul circuliind deschis și oral, la fel ca injuratura.

Pină la un punct, această prudență a fost justificată: circuliind liber, în registru oralfonetic, în literatura și în limbă, deci în cadrul literaturii și în limbă, deci în cadrul literaturii. Drept ar fi fost ca de aceste chestiuni să se ocupe filozofii, limba fiind domeniul lor, numai că cele două specii tin de sectorul alit al limbii, care împreună cu sectorul așa-zis rusinos, compun un întreg al mîinii unde cococul nu, de mult, din necheză, toponul nu taie” etc. Culegătorul fiind prudent, a devenit prudent și informatorul, care, e știut, nu oferă decit ce l se cere. Și cum ambele specii se declanșează și există numai ca răspuns la o provocare exterioră, cum culegătorul n-a provocat, limba informatorului a rămas mută, deci blestemele, ca și injuraturile, utilizează formule consacrate și teroatice. Trebuie deci să ne mulțumim cu stereotipurile cunșine în descințete, localizate de Artur Gorovei în compartimentul F. De aici să extragem tehnicile, observînd și felul cum se compun articuliile unui blestem.

Acesta începe printr-o invocare formulată cel mai adesea cu „Dar-ar...” sau „Fir-ar...” după care se trece direct la Enumerație și gradatie, procedee prin care se alcătuesc portretul robot al celui blestemat. Se pot curinde, după oncetațul lui Gorovei, Comparatiu, Dialoag, Povestire, toate la manieră hiperbolică în registru exterior, externe, în sfîrșit, este obligatorie Conditionarea sau Clauza ultimă, prin care se cere aplicarea răului invocat. „Așa cum mi-a făcut (vrut, gîndit, prepus) mie / să i se facă și lui / însuși / înmîit” etc. Forțele chemate în ajutor pot fi benefice cu rol răzbuător, restaurator al dreptății, sau malefice, trimise de capul celui rău să-i facă rău, la acestea din urmă adăugîndu-se uneori și bolile ca personaje sau zeitățile acestora: Samca, Vidma, Domnita, Zimbara, Zburătoarea, Zmeoșca, Fermecătoarea, Curvoai și Curvoaica, Moroșul și Moroșoica, Rîmătorul și Rîmătoarea, Săseătorul și Săsețoarea etc. Acțiunea acestor personaje malefice se poate vedea, lesne, prin imagine răsturnată, în descințete, vrăji și desfacei. Un tabu arhaic a interzis probabil circulația liberă a blestemelor, astfel încît să le putem recunști numai prin inversul lor, extrăindu-le din acțiunea benefică a desfaceilor, descințelului, dezvrăjirilor. Funcționează probabil aici, încă

din arhaitate, un prim instinct etic care recomanda ca individul, bărbat și femeie, să nu-și facă singur dreptate, să nu recurgă nici la injurături și nici la blesteme, delinșind chestiunea dreptății unei instanțe superioare, unul principiu. Aceasta face ca atit: injuraturile cit și blestemele să cadă în registru alit al limbii, de unde sint scoase numai la cazuri de mare nevoie, prin ruperea aceluia tabu de care am vorbit. Alfel spus, injuratura și blestemul nu rămas într-un regim aristocratic, la cheremul indivizilor, nu și a societăților constituite, care trebuie să respingă și chiar să sancționeze asemenea tehnici de combatere a răului.

Care să fie succesiunea literară a acestor specii beletristice străvechi? Ele au suurvietuit, totuși, eret, marea. Succesiunea le-a fost asigurată în epoca modernă și contemporană de gazetăria fără argument. Oralfonicele injurături și a blestemului, lovită inițial de caducitate, a fost salvată prin slova tipărită iar grație lui Marconi proliferăză și prin unde radio. A pierit doina sau coborîndu-se în infimul injuratură. S-au uitat, cum este firesc, desfacei, injuraturile, dar s-au aprins în vilvătățile blestemelor. Căzută pe o mină cu har beletristic, injuratura poate ajunge pămînt, iar blestemul se ridică la filipică și la heremidică. Eficienta este desigur nulă, ca și în era magică, chiar dacă, unori, din răgăsurile de lavă a unui temperatură înaltă și așchi de diamant, Eminescu ne-a lăsat asemenea diamante, Arzhezi de așeni.

Dar pot scoate pietre scumpe din gură totii cei ce injură sau blestemă? Nu ne vor lăsa asemenea valori, am incredințarea, niște uluși mohanici ai acestor specii beletristice, îmbrățișînd la un post extern de radio pe rol de Rîmător și Rîmătoare, Mirător și Mirătoare, Liptor și Liptoarea. Nu ne vor lăsa fiindcă nu pot, n-au har. Hazul este cind cei doi desigur involuntar, își schimbă genul: e injuratură, e blestem, cind ar trebui să fie invers. E totuși trist să auzi o femeie uzurpînd glasul unui bărbat și vice-versa un bărbat loial cu celălalt sex uzurpînd glasul unei femei nevroase, unul injurînd, celălalt blestemînd. Asemenea prefaceri sint posibilabile numai în orizontul magic sau prin prefăcătoria trucurilor de circ: femeia-pestă, bărbatul cu mamelle. În acest caz, femeia cu barbă o face pe sirenă, iar bărbatul cu plete căzute prunci să dea țit. Ostensivă sterilită și face isteric. Ei conjură, injurînd și blestemînd, albul sîi fier verde și verdele albastru, ca în descințetele și vrăile colorate. Nici corilele nu le ies însă pe voia lor, și atunci isteria soroare. Este cert vrăul de despărțire a mentalității marice, cu totul aprigat în lumea dăzii. Fiindcă a-ți imagina că injurîndu-și și blestemîndu-și de două sute de ori într-un an pe Paul Anghel, să spunem, acesta nu există — numai pentru faptul că nu ripostează! — e o nativitate de prunci, dacă nu o conștientă de insi îmbrățișînd în superstitia negării.

Ca, iată, cel invocat există și semnează.

P.S. În arhiva precedentă cuvîntul năjit, descințete de năjit apare scris vrăjit, ceea ce este un nonsens. Primul este un substantiv numinal, o boală, celălalt e participiul verbului a vrăji.

Dincolo de proba filologică

Urmare din pag. 1

tății. Să ne amintim însă că nu eleganta colofila a frazelor ci sintaxa întregului l-a făcut pe Călinescu să afirme despre romanul „Ion” al lui Brebreanu că „dă senzația perfecțiunii”. Roman, s-o recunoaștem, negațat încă în ce privește rigurosa construcție pe fond realist. Piafra de rezistență a unui roman este structura elementelor sale interne. Din acest punct de vedere romanul problematici actuale trebuie să-și găsească o modalitate mai directă de comunicare, să opteze pentru loialitatea adresării nu pentru ocultarea mesajului prin formele artificiale. Romanele unor tineri prozatori (mă refer aici și la „Zmeura de cîmpe” a lui Mircea Nedelciu) supralicind tehnicele narative își transformă stilul în personaj principal devînd atenția cititorului dinșpre conștinut spre formă. De aceea, ele nu emană adevărul esențial al vieții, par mai curînd niște rețele experimentale. Dar dincolo de factura stilistică și prima în ordine importanță este problema substanței de fond. Care este realitatea abordată de unele din romanele noastre? O privire oricît de gălbie observă că ele sint populate de indivizi care nu se află (sau nu se mai află) în primele linii ale activității sociale, nu sint, în foarte multe cazuri, exponenții numii angajați și responsabili. Eroii a acestor romane sint alesi cu predilecție din sfera „invisibilului”, a ratărilor sociale și, în cele mai bune cazuri, a contemplativilor. Majoritatea suferă traume ireparabile și ies din competiția vieții normale. Prea multe universități românești sint cîndite pe destinele nesemnificative ale unor personaje devitalizezate, marginalizate social. Acest apcît pentru cazurile de ratare ne obligă la o serie de întrebări: Condiția individuală-in-societate este abordabilă în romanul actual numai din punctul de vedere al „nere-

lizărilor”? Este nevalid artistic un destin activ și angajat în construcția socială? Romanele de victimă a victimă a așun un lait-motiv în momentul actual. Ne lipsește însă acele romane în care sintaxa verosimilă a faptelor să impună personaje pozitive și memorabile, ne lipsește romanele cu o puternică osatură ideologică și morală. O inerție nejustificată îl împiedică pe romanca să măzăr pe „calea regală” a problematicei contemporane. Această „cale regală” e indicatibilă cea a necesității istorice și nu a drumurilor lăturănice nesemnificative: „Omul concret și total (numai el poate fi punct de plecare pentru o ontologie a umanului) este pe deplin uman numai în societatea în desfășurare, în istorie” (Ludwig Grunberg — Axiologia și condiția umană). Exagerarea dîzertățiilor morale suferă, în multe din prozele actuale, de neadevare faptică, de insuficiența probei existenței reale prin eroi tip homo faber. Marginalizarea în notușul de spectator perpetuu anulează statutul de participant la evenimentele colectivității în sens creator. În multe romane de actualitate personajele, cu toate că nu sint integrate în viața activă, comentează la nesfîrșit existența socială. Această delatare — nu rareori ironică — (vezi romanele lui Paul Georgescu) anulează tensiunea rezolvătoare a faptelor înlocuind-o cu esul sau cozeria „de cafenea”. Ca să nu mai vorbim de acele situații în care opiniile suferă de o axiologie anarhică. Romanul de actualitate, în sensul major al cuvîntului, trebuie să fie un roman al dezbaterilor clare, al acțiunilor, explorare, al atitudinilor importante, să aibă autoritatea unor puncte de vedere novatoare. În acest sens modul cînstit și direct de abordare a realului social din romanele lui Dinu Săraru, acuratețea dezbaterii ideologice din „Pumnul și palma” al Dumitru Popescu sint elemente salutare, chiar dacă universurile

CONFABULE

Cind eram în inima ta
și cind
nici nu știam că sunt
acolo și numai atunci
am văzut singele tău
purpurii și fierbinte
în care plutea singuratcă
o privire.

Julian Neacșu

CUMPĂNA Zece

I. Cărări, Drumuri, Sosele — ere geologice, latuaje pe trupul Pămîntului. Cărare pare copilăroasă dar e bătrînă și secretă. La început a fost Cărare. Ea limită, printre terburii, dansul printre pietre al Izvorului. Pe mal fluvialului Izvorului / și mă așez în suvoitul de noaptea ninsă. / Farul bicicletei / a picurat o lacrimă arzindă”. Mai trimiteți.

II. Acum două mii de ani, Cărarea din pădure privea printre frunze cu un ochi de profet și cu un ochi de sălbăticune hătălită, către Drumul drept ca o talpă de inginer roman.

III. Poetul umbliă prin pădure și întoarce pomii cu muschiiul către miazăzi.

IV. Poate că simțul muzical este cel mai puternic dintre simțurile omului: nuștile, sărbătorile celebrează acest simț. Orice tăcere este așteptarea unei muzici. Bestia este un conglomerat de inîmplări afone. În infern nu există muzică.

V. Între animale, un cistigat și cistigă acela care au avut și au pină la moarte grijă de progenitura lor.

VI. Razele soarelui atrase de întinericul cel mai greu din centrul pămîntului. Ele rămîn prizoniere ale mieii umbre, printre terburii și flori, pramiind-o Cărare și uită de chemarea lor primă.

VII. Pămîntul cîmfilor, citeodată, pare mai concret decit restul Pămîntului: prin oasele lui își trădează zidirea.

VIII. Izvorul își trăiește apropierea, fluviul — depărtarea.

IX. Cărarea a creat labirintul. Drumul a spart labirintul. Cu cioburile acestuia a pietruit Soarele.

X. Poezia merge în continuare pe Cărare. În faptul că inventează Cărări prin metropole stă măsura de utopie și abstracțiune.

George Alboiu

● Revista Italiană de literatură „Impegno” condusă de poetul Rolando Certa publică pe trei pagini cu fotografie, scrisoarea adresată Siciliei de către poetul Ioan Alexandru, scrisoarea este mai întil în revista „Luceafărul” din 16 Iunie 1984.

Sin LIRICA TURCĂ

ŞEYKET YÜCEL
A trăi prin ochii copillor

În grădiniile din ochii copillor
lubrile se îmbracă în mantia florilor.
Mă ghidese lumea ce se perindă prin
sulițelul meu.

Orunde privesc, soarele păcii
Încălzește muntii speranțelor mele.
Perdelele convițutele cu geamurile.
Pereteii cu usile.
Strînc și desfac degetele.
Miinle capătă culoarea azurului.
Cite un porumbel de pe streșina genelor
Isi ia zborul în țăriile cerului vieții.
Desenînd cerurile bucuriei
Cîiă voioșie în vocele copillor.
Asemenea muntii lor și sărbătorilor.
Copiii.
Mai senini, mai neîrăhăniți decit noi.
Privindu-i, mă tulbur cit de mari sintem.
Ei insuflătează cai din bele.
Sopșese pietrelor, cutiilor de ehibrituri.
N-au aflat de revolve, de cuțite, de bombe.

SENNER SEZER

Sialul medicului
— Să te trezești în miez de noapte
Și să ascuți întinericul?
— E dragostea!
— Să te lasi răpit de scilipirle stelelor
și să-ți frîngă în na, cîntecule?
— E dragostea!
— Nopțile se lungese de-acum...
— E iarnă,
lungi sint nopțile.
Numai dragostea le scurtează.
— Cum arată dragostea?
— Am uitat florile de tuberoză,
Dintil mi se înleștează
cînd se vorbește de dragoste.

PROBABIL/POSIIBIL

Două cărți S.F.

autor al mai multor volume de proză, de facturi diverse, Laurențiu Cernet scrie și anticipativ. Salt în miine / Editura Albatros, colecția Fantastic Club, 1984) este ultima dintre realizările sale în acest gen. Cele trei povestiri de mai mari dimensiuni, care o formează, ilustrează o modalitate adesea adoptată, din instinct sau din calcul, de autorii SF care nu vor să renunțe la orice verosimilitate a textelor lor. Această modalitate constă în șterfarea unor motive soeciifice ale SF-tului pe naratiuni realiste, ale căror personaje și conflicte sint verosimile. Povestirile lui Laurențiu Cernet ilustrează același procedeu al imaginării noi, „imixtiuni” SF în existente obișnuite, din lumea noastră: dar acestea sint astfel concepute, încit să pară ori plauzibile din punct de vedere științific, ori tînid doar de imaginația personajului: în ambele cazuri, impresia cititorului că parcure o proză realistă, care ocultește convenția totală a SF-ului, nu se mentine. Efectele literare ale

unei asemenea procedări sint remarcabile, autorul reușind mai mult decit specificile modalități paradoxale ale posibilului.

Povestirea care dă titlul volumului înfățișează bătrînii unui profesor care își descoperă căcaritate de a vedea prin lucruri. De la un punct, naratorul își abandonează într-un mod neînsușit maniera realistă, cedînd tentației de a imagina o parabolă a tensiunilor adărate între un individ excepțional și un mediu social obtuz. Atrăgătoare rămîne însă hibridarea retărilor în stil realist cu aspectele fantastice conerate de neobșnuita calitate a personajului. Celdalte două povestiri (Aveș și Accidentul) reiau procedeuul mai sus descris, imagindînd atit doi bărbati în existente cărora interveni modificări fantastice. Sint texte perfect valide, dar care nu mai ating tensiunea insolită din Salt în miine. Aceasta poate și fiindcă aventurile cludate ale celor doi bărbati (primul începe să fie periodic transferat, fără voie, pe o planetă necunoscută, ale cărei probleme reamănă cu cele ale Pămîntului; al doilea capătă, în urma unui accident, o doua personalitate, care se substituie periodic celei originale) tind să depășească nivelul optim, atit de bine „nimeri” în textul titlular și volumului.

Datorită motivelor sale ușor de miinut și de înțeles la un prim nivel, genul anticipativ ar trebui să fie mai mult frecventat de către autorii de literatură pentru copii. Nu se întîmîță astfel, o carte cum este cea a lui George Rieus (Aterizare ne curcubeu, Editura Ion Creangă, 1984) ținînd fi considerată o raritate.

Prelucrid o serie de motive cunoscute ale genului. George Rieus reușese performanța de a transcrie într-un cod naiv aventuri diverse, terminate întotdeauna cu bine. Personajele, stăpîna mai totdeauna pe grătia copillor, pătrînd în desururile unor metafore materializate, frumos amănitate de evanescenta viselor. Cel mai reușit text este cel care dă titlul volumului. Atit timp cit îl citește, savîrîndu-î inocenta eleganță, cititorul se simte absolut de nesuferita obligativitate de a fi deștept, iar setea de a participa la jocurile vantoase ale celor maturi îi piere.

Sorin Groseanu-Piscuri: „Portret”

Voicu Bugariu

CULTURA ROMANEASCĂ IN LUME
Mult e dulce...

In zilele noastre s'ar fi spus ca...
n zilele unui sfirsit albastru de aug-

Intilnirea a fost mai mult decat revelatoare.
Nu numai ca acolo, linga scriitorii nostri

Lucrările simpozionului s-au desfășurat ex-

Amita Ray e scriitoare indiană de limba ben-

scrie un volum monografic despre țara

REVISTA STRAINA

CRITICA lui Jean Bellemain-Noel este supusa
unui penetrantă analiză, într-un amplitu studiu

REPERE

Constantin Daniel trece in revista etapele
de evoluție ale limbii egiptene vechi,

Se impun totuși unele observații. Putem fi
de acord cu aprecierea sa concretă a limbii și apoi

limba română, cu o bucurie aproape copilă-

Nu este deloc pesimist în ceea ce privește

Ar fi curios să știe dacă la noi există pre-

reună acum 10 ani, în toamna lui 1975,

Freiburg cu invitația de a mă conduce

Am învâțat din nou povestea lui Călin și

Am învâțat din nou povestea lui Călin și

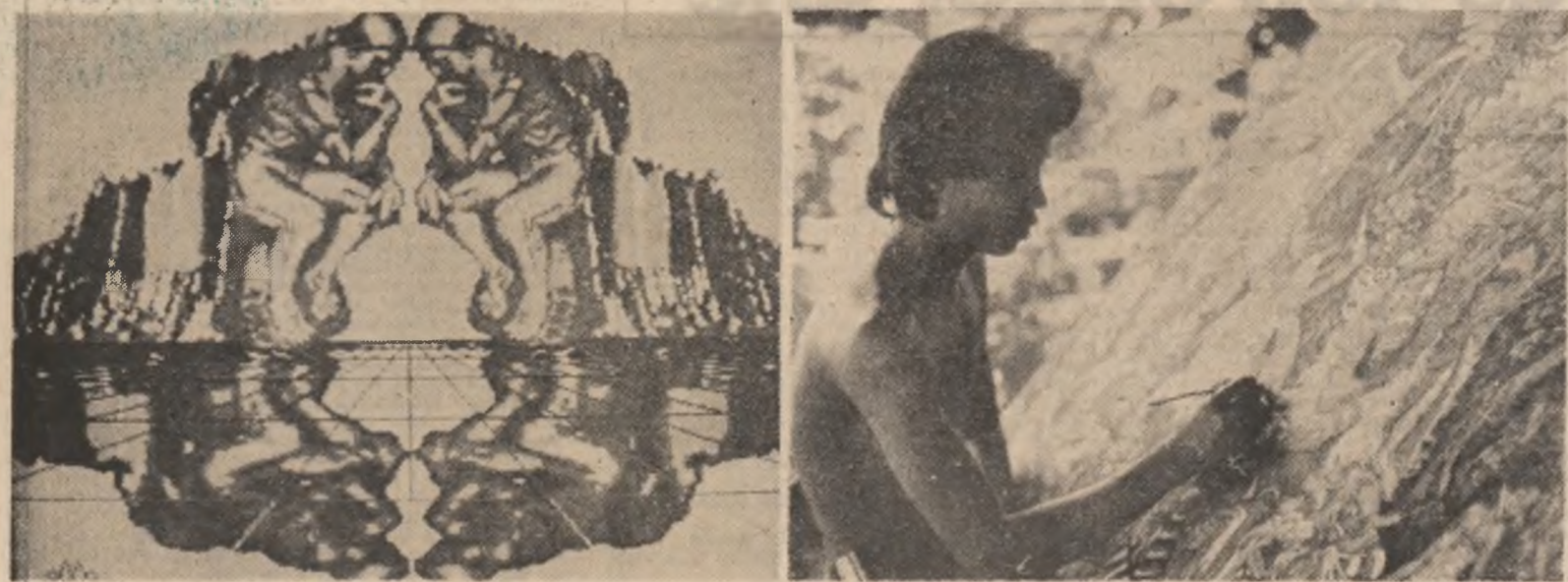
Am învâțat din nou povestea lui Călin și

Nici nu mai știu cîți ani au trecut de atunci...

REPERE

Constantin Daniel trece in revista etapele
de evoluție ale limbii egiptene vechi,

Se impun totuși unele observații. Putem fi
de acord cu aprecierea sa concretă a limbii și apoi

UNIVERSITATEA NAȚIUNILOR UNITE
Semnificația unei aniversări

reună acum 10 ani, în toamna lui 1975,

imbînind tradiția unor centre ca Oxford, Paris,

sire a resurselor naturale, prin protejarea me-

JURNAL DE POET Heidegger

La Heidelberg m-au ajuns două

SPORT Amestecate

Iedera și-a pierdut limbile de lup,

Amestecate

final al Cupei Europenei, a scris cinci articole

Luceafărul

Redactor șef:
Nicolae Dan Frunțelă,
Mihai Ungheanu (redactor-șef
adjunct), Gheorghita Suciu
(secretar responsabil de redacție)

REDACTIA : București, Piața Scintei nr. 1, tel. 11 32 04
ADMINISTRAȚIA : Calea Victoriei nr. 115, tel. 60 14 95
Tiparul executat la:
COMBINATA POLIGRAFICĂ
CASA ȘCINTEI

REDACTIA : București, Piața Scintei nr. 1, tel. 11 32 04
ADMINISTRAȚIA : Calea Victoriei nr. 115, tel. 60 14 95
Tiparul executat la:
COMBINATA POLIGRAFICĂ
CASA ȘCINTEI

REDACTIA : București, Piața Scintei nr. 1, tel. 11 32 04
ADMINISTRAȚIA : Calea Victoriei nr. 115, tel. 60 14 95
Tiparul executat la:
COMBINATA POLIGRAFICĂ
CASA ȘCINTEI